

Hồi 473

Diệt Ảnh hành động

Lưu Dụ bước lên đài chỉ huy, Tống Bi Phong và Âm Kỳ đang nói chuyện với Giang Văn Thanh lập tức tìm cơ rút lui, cuối cùng chỉ còn lại hai người, không khí lập tức trở nên dị dạng lạ thường.

Lão Thủ và một đám huynh đệ đang chuẩn bị khởi hành, tiếng hò hét quát tháo thì thoảng lại vang lên.

Lưu Dụ bước đến bên cạnh Giang Văn Thanh, đưa mắt quan sát toàn bộ khung cảnh tráng lệ của hòn đảo đang bị thuyền đội của mình chiếm cứ, trong lòng không khỏi bồi hồi cảm xúc, nhớ lại mình từ một kẻ thân cô thế cô, đến giờ đã nắm trong tay thanh uy và sức mạnh đủ để thay đổi cả sự phát triển của phương Nam, mùi vị đó đích thực là rất khó miêu tả lại cho người khác một cách thấu đáo, mà gã cũng không biết nên nói từ đâu cả, đồng thời cũng có một số chuyện mà vĩnh viễn gã cũng không muốn thổ lộ cùng ai.

Trước mắt là một khoảnh khắc vô cùng kỳ diệu, tất cả đều nằm trong tầm khống chế của gã, con đường phía trước rộng mở thênh thang, chỉ còn xem gã tiếp tục bước đi thế nào mà thôi.

Gió biển thổi tới, làm y phục Lưu Dụ và Giang Văn Thanh tung bay phần phật, cảm giác tranh thủ lúc rảnh rỗi giữa trăm công ngàn việc này quả thật vô cùng kỳ diệu.

Giang Văn Thanh thân vận kinh trang, đầu buộc tóc theo lối nam nhi, càng làm thân hình tuyệt mỹ, những đường nét đều đặn và gương mặt xinh đẹp của nàng thêm nổi bật. Không hiểu vì sao, Giang Văn Thanh lúc này lại đẹp một cách dị thường, thậm chí khiến gã phải nín thở.

Gã không biết Đồ Phụng Tam có còn kiên trì ý kiến gã nên giữ khoảng cách nhất định với Giang Văn Thanh nữa hay không, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa. Gã đã không còn là tên Lưu Dụ chỉ biết giãy giụa vùng vẫy để sinh tồn trước kia, mà là một nhân vật có thể sáng tạo thời thế, chỉ có gã mới có thể quyết định vận mệnh của chính mình, thậm chí là vận mệnh của toàn bộ người Hán trong thiên hạ này.

Mùi hương thoang thoảng trên người Giang Văn Thanh làm Lưu Dụ ngây ngất, nàng khẽ cúi mái đầu, đợi chờ gã lên tiếng. Thần tình Giang Văn Thanh lúc này so với thiên ngôn

vạn ngữ còn mê hồn đắm đuối gấp vạn lần, nàng không cần bất cứ lời nói nào cũng đủ để biểu đạt cảm giác trong lòng mình.

Lưu Dụ thầm nhủ cho dù mình có trở thành hoàng đế, hay bá chủ hùng bá một phương, nói cho cùng thì cũng chỉ là một con người, cần một cuộc sống tử tế bình yên, mà Giang Văn Thanh thì chính là hạnh phúc đó, chính là thứ hạnh phúc mà mỗi sáng thức dậy đều có nàng bầu bạn bên cạnh, làm gã có tinh thần đi đương đầu với bất cứ thử thách nào.

Trong lòng Lưu Dụ chợt dâng lên một tình cảm dạt dào như biển lớn mênh mông, câu nói của Yến Phi 'con người không thể sống mãi trong cừ hận' lại vang lên trong tai gã. Đúng! Hạnh phúc ở trước mắt đây, chỉ cần một câu nói là đủ để quyết định tương lai của gã và mỹ nữ yêu kiều này, lẽ nào gã lại tiếc một câu nói? Lưu Dụ là người hiểu rõ đáp án nhất.

Bốn người đàn bà trong đời gã, lần lượt là Vương Đạm Chân, Nhậm Thanh Thị, Giang Văn Thanh và Tạ Chung Tú. Vương Đạm Chân thì không cần phải nói, đó là nỗi ân hận mà gã không bao giờ có thể bù đắp được, cái chết của nàng đã thay đổi cuộc đời gã, khiến gã vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc dù cho gặp phải khó khăn và nghịch cảnh thế nào đi chăng nữa. Đối với Nhậm Thanh Thị, gã lại chỉ không ngừng hoài nghi và thất vọng, càng có chút không muốn nghĩ đến nàng ta nữa, nhưng bản thân Lưu Dụ cũng hiểu rõ mình không thể nào quên nỗi nữ nhân này, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn. Còn tình cảm với Tạ Chung Tú lại càng phức tạp hơn bội phần, nghĩ đến nàng, gã cũng không biết là yêu nhiều hận ít hay là ngược lại nữa. Nàng khiến gã nếm trải sự nhục nhã và thất bại lớn nhất trong đời, nhưng đồng thời cũng là nữ nhi của người mà gã tôn kính nhất, cũng là một hóa thân của Đạm Chân mà gã yêu thương nhất. Còn đối với Giang Văn Thanh lại hoàn toàn khác, từ khi được Tạ Huyền giới thiệu, gã và Giang Văn Thanh đã kiến lập nên một mối quan hệ tương trợ tín nhiệm lẫn nhau, hai người đã cùng trải qua những ngày tháng đen tối nhất của cuộc đời, đồng thời cũng cùng nếm quả ngọt của thắng lợi. Tới giờ, nàng lại bỏ lại tất cả sau lưng, toàn lực trợ giúp gã tranh đoạt thiên hạ, cảm giác tình thâm nghĩa trọng ấy, những nữ tử khác chưa bao giờ đem lại cho gã một lần.

Khi gã cần nàng nhất, nàng không hề tính toán được mất, đã một mực ở bên cạnh gã, cho dù Lưu Dụ gã là kẻ ngu xuẩn nhất trên đời, thì giờ khắc này cũng biết nên lựa chọn thế nào mới là minh trí.

Nhưng gã có yêu nàng không? Gã có cần nàng như muốn có được Vương Đạm Chân không? Bản thân gã cũng không biết, tình cảm với Vương Đạm Chân đến quá bất ngờ, tựa như trời đất đột nhiên sụp xuống vậy, khi Đạm Chân lao vào lòng gã, khẩn cầu gã mang theo nàng bỏ trốn, gã đã bất chấp tất cả, kể cả Tạ Huyền, Giang Văn Thanh, hay đại chí thu phục sơn hà của bản thân gã, rồi cả vinh nhục của Bắc Phủ binh, lúc đó gã chỉ biết mình có

trách nhiệm làm cho người ngọc trong lòng hạnh phúc vui vẻ. Sự mù quáng và cuồng nhiệt ấy, sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể lặp lại với Giang Văn Thanh hay bất cứ người nào khác.

Không thể phủ nhận, Giang Văn Thanh có sức hấp dẫn rất lớn với gã, nàng vừa có gia thế hiển hách, lại mà mỹ nữ xuất chúng, là hạng mỹ nữ mà khi gã còn làm thám tử, có nằm mơ cũng không dám với cao đến vậy.

Nhưng sự ái mộ của gã với nàng, rõ ràng là khác với Đạm Chân rất nhiều, nó chậm chậm phát triển, tựa như dòng nước róc rách, dần dần mới lớn dần, tạo nên tình hình vi diệu trước mắt này đây.

Gã như đang ngụp lặn giữa biển tình dậy sóng ba đào, đến khi sức cùng lực kiệt, gần cốt mỗi nhừ, sắp chìm ngấm tới nơi thì đột nhiên phát hiện ra một tia hy vọng, một dải đất liền xinh tươi hiện ra ngay trước mắt.

Đó không phải là hải thị trùng lâu hư hư ảo ảo, mà là phúc địa và lạc thổ chân thực tuyệt đối, là sự bồi thường của ông trời cho bao nhiêu khổ nạn mà gã từng nếm trải.

Lưu Dụ nói: "Văn Thanh vẫn tin rằng ta là chân mệnh thiên tử à?".

Lưu Dụ không khỏi thầm mắng bản thân mình ngu xuẩn, trong lòng gã lúc này đang có ngàn lời vạn lời muốn nói, vậy mà đến cuối cùng lại nói ra một câu hoàn toàn không hề liên quan gì đến tình cảnh trước mắt. Nếu như đổi lại thành "Văn Thanh tin rằng ta là chân mệnh thiên tử của nàng chứ?", thì còn tương đối phù hợp hơn một chút.

Có điều gã cũng hiểu tâm sự của mình lúc này, đối với Giang Văn Thanh gã vẫn còn áy náy và hổ thẹn, không phải gã từng làm gì có lỗi với nàng, mà là vì gã chưa từng làm gì cả. Quả thật là gã đã quá khắc chế bản thân khi đối diện với nàng, điều này khiến gã hoài nghi cả chính bản thân mình, gã có yêu Giang Văn Thanh thật hay không? Hay tất cả những tình cảm này chỉ vì Giang Văn Thanh là sự lựa chọn duy nhất của gã? Lưu Dụ thật sự cũng không rõ.

Giang Văn Thanh ngược mắt lên, đôi tú nhãn chăm chú nhìn một đóa bạch vân lướt qua bầu trời, hít sâu một hơi, sau đó quay người lại đối diện với Lưu Dụ, bao nhiêu ngại ngùng bẽn lẽn liền tan biến, nhìn gã với ánh mắt tò mò: "Lưu soái nghĩ về bản thân mình thế nào?".

Lưu Dụ thầm dâng lên một thứ cảm xúc phức tạp mà bản thân gã cũng không hiểu nổi: "Ta luôn tin rằng mình tuyệt đối không phải chân mệnh thiên tử gì cả, có điều giờ cả ta cũng bị ông trời làm cho hồ đồ rồi. Đến giờ khắc đứng trên đài chỉ huy của chiến thuyền này, nghĩ lại những ngày tháng gian khổ trước đây thì giống như một giấc mộng vậy. Trước đây

khi ta hứa sẽ rửa cừu tấy hận cho Văn Thanh, nói thì hào khí can vân, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy như mình đang nói những lời sáo rỗng, phải đến hôm nay ta mới có thể khẳng định với nàng rằng chúng ta đang không ngừng tiến về phía mục tiêu. Chính suy nghĩ này mới khiến ta có thể hiên ngang mà ngẩng đầu uốn ngực làm một nam tử hán trước mặt nàng”.

Đối với Lưu Dụ mà nói, đây là những lời tỏ tình thích đáng nhất mà gã có thể nghĩ ra, đồng thời cũng đại biểu cho tâm thái của gã lúc này. Cái chết của Đạm Chân cũng vì gã không đủ thực lực, không thể bảo vệ cho nữ tử mà mình yêu thương nhất. Giờ đây thời di thể dị, trên tay gã cuối cùng cũng có chút binh quyền, có thể làm theo ý của mình rồi.

Giang Văn Thanh dịu dàng nói: “Đối với trận chiến với Thiên Sư quân lần này, Lưu soái nắm được bao nhiêu phần thắng?”.

Lưu Dụ chau mày: “Ta hoàn toàn không hề hãi sợ gì Thiên Sư quân, nhưng nhìn rộng ra một chút thì tình thế không lạc quan lắm, có lẽ ta có thể đánh bại Từ Đạo Phúc, nhưng căn nguyên của họa loạn thì vẫn còn tồn tại. Đó là sự bất mãn của dân chúng Giang Nam và hào sĩ bản địa đối với những hành vi đảo hành nghịch thí cả triều đình, chỉ vài trận chiến thì không thể giải quyết được. Chuyện này cần nhân thủ để thay đổi chính sách, còn ta thì đang thiếu nhân tài về mặt này”.

Giang Văn Thanh lộ vẻ suy tư, hồi lâu sau mới nói: “Lời của Lưu soái khiến Văn Thanh nghĩ đến một người, người này tên Lưu Mục Chi, là một kỳ nhân dị sĩ đến Biên Hoang Tập trong chuyến Biên Hoang Du đầu tiên, học vấn chất đầy năm xe không hết, mưu lược thông thần, dù gặp bất cứ khó khăn nào cũng vẫn có thể nghĩ ra cách ứng phó tối diệu. Y lại từng chu du khắp thiên hạ, khảo sát phong thổ nhân tình các nơi, trong lòng ôm chí tế thế trị dân, nếu có một người có thể giải quyết được vấn đề trong lòng Lưu soái thì phải là Lưu Mục Chi này chứ không còn ai khác”.

Lưu Dụ lập tức quên hết tất cả, mừng rỡ reo lên: “Chúng ta đang rất cần một người như vậy”.

Giang Văn Thanh hân hoan nói: “Có điều giờ đây Biên Hoang Tập còn cần Lưu tiên sinh hơn chúng ta, chuyện này để Văn Thanh phụ trách, đến khi thời cơ thích hợp, Văn Thanh sẽ sắp xếp cho ông ấy ra sức vì Lưu soái”.

Tâm thần Lưu Dụ lại trở về phía Giang Văn Thanh, đang định mở miệng thì chợt ngấp ngừng không biết nên nói gì. Đúng lúc này thì Đồ Phụng Tam bước lên đài quan sát: “Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ cần Lưu soái hạ lệnh một tiếng, Kỳ Binh hiệu có thể lập tức ra khơi”.

Giang Văn Thanh tựa như sức nhớ ra chuyện gì, vội vàng nói: “Văn Thanh đi thương lượng lộ tuyến với Lão Thủ, chuyện này hết sức trọng đại, chúng ta tuyệt đối không thể để Thiên Sư quân phát hiện ra hình tích”.

Nói xong liền mỉm cười đi luôn.

Lưu Dụ nhìn theo bóng lưng thon thả của nàng, biết mình đã bỏ lỡ mất một cơ hội biểu bạch, trong lòng chợt dâng lên một thứ cảm giác cổ quái lạ thường.

Gặp lại Giang Văn Thanh lần này, dường như nàng đã khác biệt rất nhiều, trở thành một nữ tử độc lập, tự tin, hành sự chu mật kín đáo, nhãn thần cũng trở lại trong sáng như xưa, mang lại cho người ta ấn tượng nàng đã quyết chuyện gì thì dù trời long đất lở cũng không bao giờ thay đổi.

Giang Văn Thanh không còn là Giang Văn Thanh trước kia nữa. Trong thoáng chốc, tâm ý của gã với nàng lại càng khẳng định hơn trước, suy nghĩ này khiến Lưu Dụ chợt thấy chua chát lạ thường.

Đồ Phụng Tam lặng lẽ không nói gì, đợi khi Lưu Dụ bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn y, mới điềm đạm hỏi: “Lưu soái muốn nghe ý kiến của ta không?”.

Lưu Dụ chán nản gượng cười: “Nói đi!”.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Ta chỉ có một ý kiến thôi, chính là mỗi khi muốn làm chuyện gì đó, trước tiên Lưu soái hãy nghĩ xem chuyện đó có hậu quả thế nào, liệu có lợi cho đại nghiệp thống nhất giang sơn của Lưu soái hay không, rồi hãy dựa vào phán đoán của mình mà quyết định”.

Lưu Dụ gật đầu nói: “Ta sẽ nhớ những lời này”.

Kế đó gã liền phất tay phát lệnh khởi hành.

oOo

Yến Phi đứng trên một ngọn núi nhỏ phía tây Dinh Thủy, ngưng mục quan sát Biên Hoang Tập dưới hạ du, tuyết mỗi lúc một lớn, cảnh vật bên bờ đối diện trở nên mơ hồ không rõ. Trong hoàn cảnh như vậy, cho dù khinh công của chàng cao hơn Quỷ Ảnh, muốn đuổi kịp y cũng không dễ dàng chút nào, huống hồ chàng lại căn bản không thể chạy nhanh như y được.

Lúc này trong lòng chàng không chút tạp niệm, Quỷ Ảnh đã biến mất trong cảm ứng của Yến Phi chàng, có thể thấy khi y thi triển công phu ẩn tàng của Độn thuật, đích thực có thể tránh khỏi sự lùng sục bằng tinh thần của chàng, ngược lại cảm giác về sự tồn tại của Hường Vũ Điền lại rõ nét hơn bao giờ hết.

Chàng và Hường Vũ Điền không thể nói chuyện bằng tâm thức như với Kỷ Thiên Thiên, Yến Phi cũng không có cách nào thông qua tâm linh cảm ứng mà nắm bắt được hư thực của Hường Vũ Điền, tỉ như y đang hỉ nộ ai lạc thế nào, nhưng ít nhất chàng cũng có thể biết được vị trí của Hường Vũ Điền, cảm nhận được y đang không ngừng di động.

Hường Vũ Điền đột nhiên dừng lại, kể đó biến mất khỏi cảm ứng của chàng giống như Quỷ Ảnh.

Yến Phi không lấy làm lạ, hiểu được Hường Vũ Điền đã đến gần Lương thị phế viện, đang chuẩn bị phát động công kích. Quỷ Ảnh là cao thủ tinh thông Độn thuật, tự nhiên cũng có nhiều thứ công pháp phòng ngừa người ta tập kích mình, Hường Vũ Điền đang thi triển sở học toàn thân, hòng đến được vị trí thích hợp nhất trước khi Quỷ Ảnh có cơ hội đào tẩu.

Yến Phi xưa nay trấn định hơn người mà cũng không khỏi thấy căng thẳng, mồ hôi rịn ra lòng bàn tay.

Thành bại chỉ cách nhau có một đường tơ, nếu cảm ứng của chàng sai lạc, Quỷ Ảnh căn bản không ở trong phế viện, vậy thì "kế hoạch sát Ảnh" của hai người đương nhiên cũng thảm bại, còn phải ăn quả đắng nữa. Nhưng dù đúng là Quỷ Ảnh có trốn trong đó thật, nhưng chỉ cần y cảnh giác sớm hơn một chút, Hường Vũ Điền cũng sẽ uống công một phen, kết quả cũng vẫn chỉ là như vậy.

Đột nhiên Hường Vũ Điền xuất hiện trở lại trong cảm ứng của chàng, hơn nữa còn rõ ràng hơn trước gấp bội, hoàn toàn khác với cảm nhận trước đó của chàng, rõ ràng đến mức chàng cơ hồ như có thể thông qua liên hệ tâm linh mà có cảm giác như mình đang ở tại hiện trường, quả thật kỳ diệu đến mức không thể nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Yến Phi nhắm nghiền hai mắt, đúng vào lúc này, chàng nhìn thấy một người toàn thân trùm vải đen kín mít, chỉ lộ hai mắt bắn vọt lên không, tay cầm một cây loan đao hình dáng kỳ lạ, chém về phía mình.

Hình ảnh chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất, kể đó là một xung lực cực mạnh, Yến Phi dường như cũng cảm nhận được, bên tai cơ hồ nghe rõ cả tiếng đao kiếm chạm nhau chói chói.

Hường Vũ Điền và Quỷ Ảnh đã ngạnh tiếp một chiêu.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, Quỷ Ảnh đã lọt vào trong cảm ứng của chàng.

Yến Phi thâm tán thưởng Hương Vũ Điền, một kiếm công tới Quỷ Ảnh đang ngồi đã tọa trong phế thất có lực hút rất mạnh, khiến y không thể nào thi triển ra công phu tá kinh mượn lực của mình mà đào tẩu.

Một cảnh tượng khác thoáng hiện lên trong óc chàng, Quỷ Ảnh phóng vút ra cửa sổ, kế đó là một vùng hư ảo trống rỗng.

Yến Phi cảm nhận được sức mạnh bạo liệt đang bùng nổ trong cơ thể Hương Vũ Điền, nếu không thể dẫn hướng phát tiết một cách đúng mực, ắt sẽ trở ngược lại làm tổn thương bản thân y. Đúng lúc này, Yến Phi đột nhiên như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nhất thời không cảm ứng thấy được gì nữa, toàn thân hư thoát, khó chịu đến đờ người ra.

Yến Phi đột nhiên mở bừng hai mắt, trời đất vẫn là trời đất ấy, nhưng cảm giác vô hạn của chàng giờ chỉ còn thu hẹp lại trong không gian hữu hạn trong tầm mắt mà thôi. Cảm giác ấy khiến chàng thấy hết sức bất lực.

Sau đó chàng lại khôi phục "bình thường", Quỷ Ảnh và Hương Vũ Điền lại hiện lên trong tâm thức, nhưng sự nối kết tâm linh với Hương Vũ Điền đã đứt đoạn.

Yến Phi ngẫm triển khai 'nội thị chi pháp', phát giác mình không hề thọ thương, trong lòng lập tức ngộ ra, biết rằng đây chính là hậu quả khi Hương Vũ Điền kích thích tiềm năng của Ma chủng. Ma chủng và Kim đan thiên tính đã không dung hòa lẫn nhau, vì vậy khi "ma tính" của Ma chủng tăng lên gấp bội, tự nhiên sẽ bài xích Kim đan của chàng, đây cũng là chuyện hết sức hợp tình hợp lý.

Yến Phi không biết suy nghĩ của mình là đúng hay sai, nhưng lúc này chàng cũng không còn thời gian để phân thân mà tính đến chuyện này làm gì nữa, bởi hành động truy sát Quỷ Ảnh của Hương Vũ Điền đã đến thời khắc quyết định nhất.

Giờ đây hai người đang truy đuổi nhau, lên cao xuống thấp, Quỷ Ảnh thủy chung vẫn không thể thoát khỏi Hương Vũ Điền, tốc độ cả hai người chỉ có thể dùng bốn chữ 'nhanh như thiểm điện' mà hình dung.

Lúc này bọn họ vẫn đang di động ở khu hư phế phía đông bắc Biên Hoang Tập, nhưng chỉ thoáng chốc đã chạy sang phía đông nam, rõ ràng kế giả bức Quỷ Ảnh chạy về phương Nam của Hương Vũ Điền đã có hiệu quả.

Đột nhiên hai cá thể vốn đang phân cách bỗng nhiên hợp lại làm một, kế đó là một luồng năng lượng cực mạnh bùng phát lên.

Trong nháy mắt, hai người lập tức phân khai, tốc độ Quỷ Ảnh đột nhiên tăng lên gấp bội, lao vút về phía Yến Phi như ánh sao băng. Hướng Vũ Điền tuy vẫn không buông tha, nhưng rõ ràng là đã bị bỏ lại phía sau, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa dần.

Thành công rồi!

Hướng Vũ Điền cuối cùng cũng bức Quỷ Ảnh thi triển ra Kim Thiên Thoát Xác, giờ chỉ còn xem thủ đoạn của Yến Phi chàng mà thôi.

Tâm thần Yến Phi tiến nhập vào cảnh giới vô thành vô bại, bất hủ bất ngộ, tâm như vô vật.

Quỷ Ảnh không ngừng lại gần, tâm linh y cũng không ngừng thâm liễm, tựa như một ngọn đèn đang lập lòe yếu dần giữa bóng đêm mù mịt xòe tay không thấy năm ngón vậy, nếu để Quỷ Ảnh thu liễm toàn bộ ánh sáng tâm linh lại, Yến Phi chàng sẽ không còn cách nào theo dấu y nữa, cũng không thể công ra một kiếm khiến Quỷ Ảnh y hồn đoạn Biên Hoang, "hành động diệt Ảnh" của chàng và Hướng Vũ Điền sẽ hoàn toàn thất bại.

Đúng lúc vào sát na cảm ứng về Quỷ Ảnh hoàn toàn tiêu tán, Điệp Luyện Hoa cũng rời vó, Yến Phi tung mình lao vút lên không, tà tà lao về phía bờ Dĩnh Thủy.

Quỷ Ảnh trong bộ đồ đen che kín toàn thân hiện ra trong màn tuyết trắng, mờ mờ ảo ảo như bóng ma, song mục sáng rực lên như điện nhìn về phía Yến Phi, ánh mắt tràn đầy cừu hận và oán độc, nhưng cũng không giấu nổi vẻ kinh hoảng.

Song phương tiếp cận nhanh như hai tia điện, khoảng cách ba mươi trượng trong nháy mắt chỉ còn lại mười trượng.

Quỷ Ảnh rú lên một tiếng, há miệng phun ra một mũi huyết tiễn, bắn thẳng vào mặt Yến Phi, người lộn nhào sang bên hữu, thay đổi phương hướng, lao về phía Dĩnh Thủy.

Điều này làm Yến Phi hoàn toàn bất ngờ, không phải thi triển Kim Thiên Thoát Xác sẽ không thể leo núi hay nhảy xuống nước hay sao? Nếu để Quỷ Ảnh lao xuống sông, cộng thêm với dị thuật có thể phong bế tâm linh của y, chỉ e dù động dụng toàn bộ huynh đệ Hoang nhân cũng khó lòng mà tìm nổi bóng chim tăm cá.

Lúc này Hướng Vũ Điền cũng xuất hiện cách đó chừng bốn mươi trượng, mắt mở trừng trừng nhìn Quỷ Ảnh đột nhiên thay đổi phương pháp đào tẩu, gương mặt lộ rõ sự kinh hãi.

Yến Phi không dám nghĩ ngợi nhiều, đột nhiên dịch người, tránh khỏi mũi huyết tiễn đầy kinh lực của đối phương.

Lúc này Quỷ Ảnh đã chạy đến khoảng sát bờ sông, cách Yến Phi chừng ba mươi trượng, đang lao thẳng xuống dòng nước.

Yến Phi không cần suy nghĩ, song thủ chấp kiếm, cách không bắn vọt về phía Quỷ Ảnh.

Lúc này trong lòng chàng không chút tạp niệm, chỉ biết nếu không thể lập tức sử ra tuyệt nghệ Tiểu tam hợp, chàng và Hường Vũ Điền sẽ thảm bại tuyệt đối.

Đúng vào giờ khắc then chốt thắng bại chỉ trên một đường tơ này, Yến Phi có cảm giác một phân làm hai, nghiêm khắc mà nói là một nửa người phát nhiệt, một nửa khác lại lạnh thấu tâm can, sau đó thuần âm chân khí từ huyệt Dũng Tuyền nơi gan bàn chân bên trái, cùng dương khí nơi đỉnh đầu, trong chớp mắt đã tập hợp tại khí hải Đan điền, sau đó hai luồng chân khí này hòa nhập làm một chảy ngược lên cột sống, chia làm hai đường tả hữu chảy vào Đệch Luyện Hoa.

“Đinh!”.

Thần kiếm phát ra một tiếng kêu lạnh lạnh.

Cả Yến Phi cũng không tin chuyện này có thể xảy ra, mũi kiếm Đệch Luyện Hoa xạ ra một đạo điện quang khiến người ta phải kinh hồn bạt phách, rạch nát màn tuyết mờ ảo, công thẳng vào Quỷ Ảnh.

Quỷ Ảnh rú lên một tiếng thảm thiết, toàn thân bị điện quang rạch nát, cuộn người lại, rồi chìm vào dòng nước.

“Đang!”.

Đệch Luyện Hoa tuột khỏi tay Yến Phi, rơi xuống đất. Bản thân chàng cũng ọe ra một búng máu, ngồi phịch xuống đất.

Hường Vũ Điền lúc này cũng chạy đến bên cạnh Yến Phi, toàn thân vô lực, rên lên một tiếng rồi ngồi bệt xuống, sức nặng toàn thân chống cả lên cây kiếm, mới không ngã xuống.

Quỷ Ảnh lúc này đã nổi lên mặt nước, hai người nhìn theo thì thấy y trôi dần xuống hạ du, trong lòng tràn ngập một cảm giác kỳ lạ không thể nói ra thành lời.

- o O o -